

POHJOIS-KOREAN PRINSESSA

DIKTAATTORIN SISAR KIM YO JONG

SUNG-YOON LEE

SUNG-YOON LEE

POHJOIS-KOREAN PRINSESSA

SUOMENTANUT TIMO KORPPI

BAZAR

Bazar Kustannus

© Sung-Yoon Lee 2023

Suomenkielinen laitos Timo Korppi ja Bazar Kustannus 2023

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-449-1

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

Painettu EU:ssa

Omistettu mentorilleni,
professori John Curtis Perrylle

SISÄLLYS

Johdanto	9
1. LUKU Prinsessa saapuu	11
2. LUKU Paektu-vuoren verenperintö.....	24
3. LUKU Ylivalta Korean niemimaalla, Pjongjangin lopullinen päämäärä.....	39
4. LUKU Narsistinen psykopaatti-isä	52
5. LUKU Valtiosalaisuuksia.....	73
6. LUKU Ihanasta prinsessasta ratsastavaksi soturiksi	89
7. LUKU Oppivuodet 2007–2009	101
8. LUKU Hautajaiset ja uudelleensyntymä	120
9. LUKU Katala vatsastapuhuja	126
10. LUKU Pyeongchangin kisat	133
11. LUKU Vierailu Sinisessä talossa	143
12. LUKU Korealainen kohelluskomedia	155
13. LUKU Kuka Trumpetti ketä?	172
14. LUKU Nousu Paektu-vuoren Prinsessaksi.....	192
15. LUKU Perheen omaksuma käytäntö: käytetään ruokaa aseena	208
16. LUKU Vinksahantanut sisar	222
17. LUKU Häntä sanotaan ”Paholaisnaiseksi”	235
Lähdeviitteet	261

JOHDANTO

Tämä kirja kuvaa yksityiskohtaisesti Kim Yo Jongin poliittista nousua Pohjois-Korean valtion poliittisessa valtiokoneistossa ja tarkastelee hänen rooliaan kansakunnan ulkopoliitiikan muokkaajana yhdessä veljensä Kim Jong Unin kanssa. Paljastamme, miten merkittävää roolia hän on näytellyt Kimien suvun dynastian ylläpitämisessä uudella vuosituhannella, sekä kotimaassaan että ulkomailla. Hän on turvautunut oppimiinsa petollisiin temppuihin ja kaksinaamaisuuteen, yhtä lailla kuin pelotteluun ja terroriin, joiden käyttö on isän puolelta verenperintöä. Tätä kirjoitettaessa hän on Kim Jong Unin jälkeen arvoasteikossa toinen, sekä ainoa naisdiktattori kautta aikojen, jonka sormella on lupa painaa ydinaseen laukaisunappia. Paektu-vuoren veren perintö ja koko Korean niemimaan tulevaisuus saattavat vielä langeta hänen käsiinsä.

1. LUKU

PRINSESSA SAAPUU

KIM YO JONGIN ENSIESIINTYMINEN MAAILMANNÄYTTÄMÖLLÄ

Eräänä sumuisen harmaana helmikuun päivänä lentokone aloitti laskeutumisensa Incheonin kansainväliselle lentokentälle Etelä-Koreassa. Koneessa oli kaksikymmentäkolme matkustajaa – viisi korkeaa viranomaista, kolme reportteria ja loput henkivartijoita. Mutta yksi heistä oli ylitse muiden.

Kello 1:46 iltapäivällä Korean aikaa 9. helmikuuta, 2018, neuvostoaikainen Iljushin-62, Pohjois-Korean valtionpäämiehen henkilökohtainen kulkuväline nimeltään *Chammae-2* (Kannahaukka-2) Pohjois-Korean kansallislinnun mukaan nimetty, laskeutui kiitoradalle. Kyseessä oli ensimmäinen kerta, kun kukaan ”Paektu-vuoren verenperinnön jatkajista”, joiksi Pohjois-Korean perhedynastian jäseniä kutsutaan, astui Etelä-Korean maaperälle Kim Il Sungin vuoden 1950 vierailun jälkeen. Se tapahtui kuukausi sen jälkeen, kun hyökkäys Etelä-Koreaa vastaan oli aloitettu. Mutta tällä kertaa kyseessä ei ollut Pohjois-Korean itsevaltainen johtaja Kim Jong Un, eikä kyseessä ollut ”valloitusretki” vaan aivan erilainen valloittaminen ja hetki, jota useimmat eteläkorealaiset tervehtivät ilolla.

Koneen siirtyminen kiitoradalta tuloportille kesti yhdeksän minuuttia. Television katsojat odottivat sen jälkeen, että saisivat nähdä ensi kertaa edes vilaukselta odotetun huipputärkeän valtiovieraan, mutta saivat tyytyä 35 minuutin liikkumattoomaan kuvaan pysähtyneestä lentokoneesta ja siinä kaikki: koneen pyrstössä suuri punainen tähti, Pohjois-Korean kansallistunnus, sekä pitkin runkoa koreankielisin kirjaimin maalattu ”Korean demokraattinen kansantasavalta”.

Kun ilmasiltaa vihdoinkin alettiin siirtämään koneen runkoa vasten, erään johtavan televisiokanavan uutisankkuri huokaisi pettymyksestä. Näytti siltä, ettei katsojia hemmoteltaisikaan näyllä, jossa hyvin tärkeä henkilö astelisi alas koneen portaita.

Ensimmäinen liikkuva kuva, televisioyhtiöstä riippuen, saatiin vasta 35–40 minuuttia sen jälkeen, kun kuvayhteys oli käynnistetty. Pohjois-Korean edustuston nimellinen johtaja Kim Jong Nam asteli lentokenttärakennuksesta ensimmäiseen kahdesta odottavasta mustasta umpiautosta. Hänen jälkeensä, kookkaan pohjoiskorealaisen henkivartijan ja eteläkorealaisen naisvartijan varjossa, asteli sirorakenteinen nuori nainen, tyyneästi eteensä katsellen ja selkä suorana kuin olisi tottunut tämän kaltaisiin historiallisiin hetkiin. Nainen kipitti muutamat kymmenet askeleet astuakseen toisen mustan auton uumeniin.

Kaikki kävi niin äkkiä, televisioitoimittajat valittivat – ja sekin ohikiitävä hetki jäi osin kenttärakenteiden varjoon. Mutta jo nuo muutamat sekunnit paljastivat vieraasta sen, että tämä tunnetusti raskasta meikkiä kaihtava nainen oli tällä kertaa sonnustautunut paljon tavallista näyttävämpään ehostukseen. Merkitsikö se jotakin erityistä? Olivatko he varmoja tämän henkilöllisyydestä? Joka tapauksessa hetki oli jännittävä, yksi asiantuntija sanoi, että luomivärin määrä merkitsi jotakin

positiivista – ainakin sen, että tuo nainen otti roolinsa vakavis-
saan Koreoiden välisissä lähentymistunnusteluissa.

Muutaman minuutin päästä, kun autosaattue lähti liikkeelle, näkyviin ilmaantui toinenkin pohjoiskorealainen henkivartija nuorta naista kuljettavan mustan auton rinnalle. Molemmat henkivartijat hölkkäsivät hetken auton rinnalla, kunnes loikkasivat perässä seuraavan mustan katumaasturin kyytiin. Saatueen päämäärä oli KTX eli Korea Train eXpress -juna-asema, joka sijaitsi lentokenttäkompleksin sisäpuolella. Sieltä seuru-
ueen oli määrä matkustaa huippunykykaisella luotijunalla Gangneungiin, ikään kuin ensimmäisenä muistutuksena niistä monista, suurista tasoeroista, joita kahden Korean elintasoissa ja teknologioissa vallitsi.

Televisioyhtiöt pyörittivät noita muutamia sekunteja kenttä-
rakennuksesta autoon kuvaruuduissa edestakaisin. Jotkut kom-
mentaattorit olivat tunnistavinaan jälkikäteen pari mukana
matkannutta pohjoiskorealaista virkamiestä. Yksi uutistoimit-
taja sai kuitenkin neronleimauksen. ”Hetkinen! Meillähän on
hänestä tuoretta videokuvaa lentokentän VIP-huoneesta!”

Uusi kuvapätkä, jota nyt pyöriteltiin edestakaisin, ei todellakaan ollut pettymys. Katsojille voitiin tarjota selkeä lähikuva nuoresta naisesta matkalla ulkomaisiin ”vallan kammareihin”, kun hän astui kentän VIP-huoneeseen. Kim Young Nam kulki edellä, jäljessään eteläkorealainen Koreoiden jälleenyhdistämishjelman vastaava ministeri. Hetken päästä hän pysähtyi, kuin vilkaistakseen taakseen, ettei vain liikkunut liian nopeasti itseään merkittävämmän arvovieraansa edellä. Vilkaaisu taaksepäin sai kaikki paikalla olevat kääntämään pänsä samaan suuntaan. Seuraavassa hetkessä odotettu naisvieras, kameroiden tavoittelema tähti astui näkyviin vieno hymy kasvoillaan. Kamerat surisivat. Naisen ryhti oli edelleen moitteeton ja silmät

kiinnittyivät tiukasti pariin kolmeen kohteeseen huoneessa, salaten tiukasti kaikki mahdolliset innostuksen tai levottomuuden merkit.

Nainen oli Kim Yo Jong, Pohjois-Korean yksinvaltaisen johtajan Kim Jong Unin nuorempi sisar. Kyseessä ei kuitenkaan ollut samanlainen valtaa vailla oleva hallitsijaperheen jäsen, kuin esimerkiksi Kim Jong Unin vanhempi veli Jong Chol, vaan vuodesta 2014 lähtien Pohjois-Korean vaikutusvaltaista propaganda- ja agitaatioministeriötä johtanut teräsnainen. Hän oli myös hyvin kunnianhimoinen. Kim Jong Ilin, Pohjois-Korean edellisen sukupolven johtajan nuorimpana tyttärenä, häntä oli palvottu lapsesta saakka. Isä ja äiti kutsuivat häntä hellittelynimellä ”Ihana prinsessa Yo Jong” tai ”Prinsessa Yo Jong”. Isä tunnisti tyttäressään myös lahjakkuutta ja poliittista terävänäköisyyttä, jotka selvisivät pian muullekin maailmalle.

Pohjois-Korean delegaation muiden jäsenten vasta siirtyessä opastetusti ulos koneesta, kommentaattorit ja TV-ryhmät hehkuttivat jo täyttä päätä tämän hetken historiallista merkitystä ja sitä jatkui seuraavat 56 tuntia, vaikka vierailuun varatun ajan tarkka ohjelma ei ollut vielä medioiden tiedossa. Yksi asia sentään tiedettiin, seuraavaksi päiväksi neiti Kimille (siviilisäätynä lienee arvoitus vieläkin) oli sovittu tapaaminen Etelä-Korean presidentin Moon Jae-in:in kanssa tämän virka-asunnossa Sinsessä talossa. Se oli vierailun tärkein yksittäinen tapahtuma, jonka oli määrä huipentua yhteiseen lounaaseen. Sitäkin aprikoitiin, mahtoiko vieraalla olla mukanaan henkilökohtainen kirje veljeltään, ojennettavaksi vierailun isännälle? Ja mahtoiko kirje sisältää ehdotuksen henkilökohtaisesta tapaamisesta valtiojohtajien välillä joskus lähitulevaisuudessa? Tai jopa Koreoiden välisestä huippukokouksesta, ensimmäisestä vuosikymmeneen – olisihan siinä uusi jännitysmomentti, kun

pyrittiin rakentamaan rauhaa Korean niemimaalle? (Seuraavana päivänä sellainen kirje sitten löytyi vieraan käsilaukusta.)

Vierailuohjelmassa oli sovittu, että Pohjois-Korean delegaatio osallistuisi talviolympialaisten avajaistilaisuuteen Pyeongchangissa, Etelä-Korean itärannikolla, jonne oli Incheonista luotijunalla kahden ja puolen tunnin mittainen matka. Delegaatiolta ei voinut jäädä huomaamatta se matkasuunnitelmaan sisältyvä ironia, että heitä ja Kimiä kuljettanut kone laskeutui juuri Incheoniin Korean niemimaan länsilaidalla, jossa vuonna 1950 sota kääntyi Pohjois-Korean tappioksi. Pohjoiskorealaisille vieraille oli samana iltana järjestetty ensitapaaminen, vaikkakin vain lehtikuvia varten presidentti Moonin kanssa. Kim Yong Nam, delegaation nimellinen, jo 90-vuotias johtaja osallistui avajaisia edeltävään vastaanottoon ja juhlapäivällisille, monien valtionpäämiesten ja muiden merkkihenkilöiden joukossa. Kim Yo Jongin oli määrä saapua paikalle seremoniatilaisuuteen vähän myöhemmin. Hänelle oli varattu paikka kuninkaallisessa aitiassa stadionin lehtereillä, epäilemättä hyvin lähellä presidentti Moonia.

Eteläkorealaisilla kisaisännillä oli paljon merkkihenkilöitä huomioitavanaan – Yhdysvaltojen varapresidentti Mike Pence, Saksan liittopresidentti Frank-Walter Steinmeier, joka ei ollut juuri kenellekään tuttu Euroopan ulkopuolella, Japanin silloinen pääministeri Shinzo Abe, jota monet eteläkorealaiset inhosivat, kansainvälisen olympiakomitean presidentti Thomas Bach, jota pohjoiskorealaisten läsnäolo lohdutti, ja monia muita, joilla ei ollut niin paljon henkilökohtainen maine pelissä. Mutta tapahtuman historiallinen merkitys, kun molempien Koreoiden urheilijat astuivat areenalle yhden sinisen Korean niemimaan lipun alla ja vielä Pohjois-Korean prinsessin istuessa kunniakatsomossa, piti kruunata Koreoiden välisellä käden-

puristuksella Kim Yo Jongin ja presidentti Moonin välillä. Olisiko neiti Kim sijoitettu istumaan Kim Yong Namin kanssa katsomoon muutamaa riviä alemmas presidentti Moonista? Vai jonnekin lähelle Yhdysvaltain varapresidenttiä? Kenties hän ja Pence siirtyessään omille paikoilleen joutuisivat vastastusten ja kättelisivät toisiaan? Kaikki odottivat tämän kaltaista erikoista sattumusta tapahtuvaksi.

Lentokentän VIP tiloissa eteläkorealaiset isännät osoittivat Kim Young Namille keskeisen paikan pöydässä vastapäätä isäntämaan valtuuskunnan johtajaa, ministeri Chota. Mutta tämä karaistunut yhdeksänkymmentä täyttänyt valtiomies viittasi kolmekymmentävuotiasta prinsessaa istumaan puolestaan kyseiselle kunniapaikalle. Leveästi hymyillen tämä viittasi vasemmalla kädellään vanhusta pitämään vain paikkansa. Vaikka tämä hangoitteli edelleen, nainen piti päänsä ja hymyili edelleen vastustamattomasti ja viittasi tuoliin kämmen avoimena. ”Onpa viehkeä nainen!” eteläkorealaiset tarkkailijat hehkuttivat lähes kuorossa, tietenkin tajuamatta, että naisen käsimerkki ei suinkaan ollut armon osoitus vaan päällikön sanaton käsky alaiselle istua alas. Jos kyse olisi oikeasti ollut kunnioituksesta korkea ikää kohtaan, käsimerkki olisi tehty kahdella kädellä ja kämmenkupit hieman pyöreinä.

Vallantäyteisyys, auktoriteetti ja itsevarmuus, jotka ovat isostuneet käytökseen jo nuorella iällä, eivät tee tietä vaatimattomuudelle, ellei tilanne sitä ehdottomasti vaadi. Tässä tilanteessa nuori nainen osoitti määrätietoisuutta enemmän kuin kunnioitusta. Toisaalta kolme kuukautta myöhemmin, vierailulla Kiinassa veljensä kanssa, neiti Kim tarjosi presidentti Xi Jinpingille täyden 90 asteen kumarruksen. Samanlaisen kuin kesäkuussa 2019, kun Xi teki vastavierailun Pjongjangiin. Kiinan valtionpäämiehelle piti näyttää alamaisuutta. Etelä-

korealaiset olivat puolestaan häntä alempana arvoasteikossa. Paektu-vuoren verenperinnöllä siunattu perhe oli Korean johdava suku, kun Etelä-Korean johto oli vain amerikkalaisten marionetteja. Olihan kuitenkin Kim Il Sung lyönyt japanilaiset miehittäjät operoiden Paektun rinteille perustamistaan sotilisleireistä käsin. Kiinan rajalla sijaitseva myyttinen, Korean korkein ja myyttisin vuori oli sodan jälkeen perustetun Pohjois-Korean valtion peruspilari ja valtion poliittisen perusopin kulmakivi. Kim Yong Nam, niin kunnioitettu vanha virkamies kuin olikin, joutui kuitenkin katsomaan nuorta Kim Il Sungin pojantytärtä ylöspäin.

Tuona hetkenä monet eteläkorealaiset, joille asiat oli opettettu jo koulussa, olivat yhtäkkiä valmiit unohtamaan menneet. ”Hän ei ole vain kaunis, hän on myös kohtelias!” vierasta ylistettiin monilta tahoilta. Kommentaattorit olivat tämän harvinaisen ja jännittävän hetkenkin hurmassa valmiit näkemään neiti Kimin ”yksinkertaisen ja teeskentelemättömän ulkomuodon ja käytöksen” olevan peruja sekä kurinalaisista elämäntavoista että harkituista, kuninkaallisia piirteitä omaavista perinteistä. Hän osasi veljensä tavoin esiintyä julkisuudessa kunnioitusta herättävästi.

Niinpä neiti Kim otti hänelle osoitetun paikan, vasemmalla puolellaan Ri Son Gwon, pahasuinen Pohjois-Korean kansanarmeijan eversti ja Koreoiden rauhanomaisen jälleenyhdistymiskomitean pääsihteeri. Järjestö hoiti kaikkia rauhaan tähtääviä keskusteluja Etelä-Korean edustajien kanssa. Myöhemmin vuonna 2020 Ri nimitettiin Pohjois-Korean ulkoministeriksi. Kimin oikealla puolella istui hänen entinen alaisensa propaganda- ja agitaatioministeriöstä eli Choe Hwi, joka oli ylennetty puheenjohtajaksi valtion liikuntakulttuurin ja urheiluopetuksen hallintokomiteaan. Kuten neiti Kim itsekin, Choe

oli joutunut Yhdysvaltain valtiovarainministeriön mustalle listalle ”vakavista ihmisoikeusrikkomuksista ja sensuuritoimista”¹ syytettynä. Tämän kaltaisia seikkoja ei nostettu julkiseen keskusteluun ennen tai jälkeen tämän erikoisvierailun, eikä tietenkään sen aikana.

Salissa istuessaan vieraat eivät olleet kovinkaan kuvauksellisia, sillä pohjoiskorealaiset olivat tiukasti kääriytyneet talvitakkeihinsa. Eteläkorealaiset isännät olivat tarjoutuneet viemään päällystakit naulakkoon, mutta Pohjoisen vieraat olivat kohteliaasti kieltäytyneet – myös mahdollisuudesta jättää päällysvaatteet avustajiensa hoteisiin. Syy ei ollut se, että lentokentällä olisi ollut kylmä vaan vieraiden halu osoittaa suostuminen kuvauksiin vain hyvän tahdon eleeksi ja painottaa halua jatkaa matkaansa mahdollisimman kiireesti.

Kim Chang Son, Kim Jong Unin valtiosioiden sihteeristön pääsihteeri, itsekin joskus Pohjois-Korean neuvotteludelegatation johtajana Etelä-Korean kanssa käydyissä keskusteluissa, jäi seisomaan oven pieleen. Hänen tehtävänsä valtuuskunnassa olikin vain prinsessan hyvinvoinnista huolehtiminen.

Ministeri Cho yritti aloittaa small talkia huomauttamalla, että sää oli alkanut äkkiä lämpenemään. ”Tärkeät vieraamme pohjoisesta toivat tullessaan lämpöä etelään”, hän selitti hymyillen. Korean talvisäät tuntien oltiin tosiaan yllättävät seitsemän astetta plussan puolella, mutta säästä lepertely ei tehonnut Kim Yo Jongiin, joka istui paikallaan täysin ilmeettömänä ja selkä suorana. Pöydän toisella puolella eteläkorealaiset isännät yrittivät pitää hilpeää ilmettä kasvoillaan.

Neiti Kimin yllä oli musta päällystakki ja siinä leveä turkiskaulus, sekä turkismansetit ranteissa. Takin sulkijana toimi yksikertainen, pyöreä nappi kaulassa. Kaulakorua tai korvankoruja hänellä ei ollut, eikä korvissa lävistyksiä. Musta käsi-

laukku roikkui vasemmalla olkapäällä. Kasvoilla saattoi erottaa aavistuksen persikan väristä luomiväriä ja hieman rajausväriä. Mustista turkissaappaista pilkottivat persikanväriset leggingsit. Myöhemmin kuva täydentyi hopeanvärisellä kellolla, joka oli hänen ainoa rannekorunsa. *Washington Postin* mukaan ”Kim Yo Jongin nähneet suorastaan ihmettelivät hänen lähes olematonta meikkiään ja yleensäkin tähtisäihkeen puutetta. Paikalla olleet toimittajat kummastelivat myös vieraan vaatimatonta muotimakua, yksinkertaisen mustia asusteita ja konstailematonta käsilaukkua. Myös kukan muotoinen hiusneula, joka piti kampeista koholla, oli lähinnä käytännöllinen ratkaisu.”²

Yksi lähikuvaotos Kim Yo Jongista oli otettu Incheonin lentokentän liukuportaissa ja sitä pyöritettiin yhä uudelleen Etelä-Korean eri televisioasemilla. Ensimmäisenä laskeutui portaita Pohjois-Korean valtuuskunnan johtaja Kim Yong Nam, seurassaan kaksi henkivartijaa ja varovainen hymy kasvoillaan. Kim Yo Jong tuli seuraavana kolmen pohjoiskorealaisen ja yhden eteläkorealaisen henkivartijan ympäröimänä, leuka pysyissä kuin muotinäytösmannekiinilla ja katse tarkoituksellisesti suunnattuna kaukaisuuteen. Hänen takanaan asteli Kim Song Hye, harvinaista kyllä, naispuolinen Koreiden jälleenyhdistämis-komitean jäsen, joka oli aiemminkin osallistunut useasti käytyihin keskusteluihin ja osallistui myöhemmin myös pohjoiskorealaisen delegaation vierailuun Donald Trumpin luokse Valkoiseen taloon 1. kesäkuuta 2018. Vierailu ajoittui vain yksitoista päivää Trumpin ja Kim Jong Unin Singaporen tapaamisen alle. Kim Chang Son, Kimin perheen hovimestari, saapui jonossa seuraavana ja sen jälkeen vanhemmat hallintovirkamiehet Choe Hwi ja Ri Son Gwon.

Tämä marssijärjestys oli todiste Kim Yo Jongin johtavasta asemasta Pohjois-Korean delegaation keskuudessa, mutta

myös eräästä kummallisuudesta pohjoiskorealaisessa poliittisessa kulttuurissa, jossa viralliset arvot ja tittelit usein hämäävät erehtymään oikeasti vallitsevasta valtahierarkiasta ja voimankäytön dynamiikasta. Siinä hallituksen jäsenet ja neljän tähden kenraalitkin saattavat joutua taipumaan itseään alempiarvoisten, mutta tosiasiallisten vallankäyttäjien kotkotuksiin. Kim Yo Jongin asema oli tietenkin ainutlaatuinen, vaikka hän olikin 250-jäsenisen Pohjois-Korean työväenpuolueen keskuskomitean arvoasteikon alapäässä. Hän pystyi siitä huolimatta vaikka hetken mielijohteesta määräämään teloitettavaksi kenet tahansa, veljeään lukuun ottamatta. Samaan aikaan perheen hovimestari Kim Chang Son ja prinsessan henkilökohtainen sihteeri Kim Song Hye olivat valtaoikeuksiltaan edellä monia itseään arvoasteikossa korkeammalla olevia delegaation jäseniä kuten Choea ja Ritä.

Seuraavat kaksi päivää tarunomainen Pjongjangin nuori prinsessa piti Etelä-Koreaa jännityksessä tyytymällä vähäeleisesti vain kävelemään, istumaan, osallistumaan päivällisille, satunnaisesti keskustelemaan ja hymyilemään, kättelemään ja jättämään varjoonsa jopa Yhdysvaltain varapresidentti Mike Pencen, koska istui tätä korkeammalla olympianäyttämön kutsuvieraskatsomossa. Siellä hän katseli vähän nenänvarttaan pitkin eteläkorealaisia arvohenkilöitä ympärillään, mukaan lukien presidentti Moon Jae Inia. Yhtään haastattelua tai julkilausumaa hän ei antanut.

Siitä huolimatta hän oli koko isäntämaan yhteinen puheaihe ja sen laineet ylsivät niemimaalta paljon laajemmallekin. Kim Yo Jongin saama mediahuomio oli erittäin näkyvää vierailun ensi hetkistä saakka, aina siihen hetkeen 11. helmikuuta illalla, kun hän veljensä nimikkolentokoneella lähti Etelä-

Koreasta. Takana oli kautta aikojen hänelle ja Pohjois-Korean hallitsevalle suvulle ensimmäinen kutsuvierailu Etelä-Koreaan, kuten eteläkorealainen media jaksoi hehkuttaa. Muu maailma, mukaan lukien presidentti Moon esikuntineen, oli täysin myyty. Minne tahansa arvovieras menikin, häntä suorastaan palvottiin ja hänen naisellisuuttaan ihasteltiin, tietenkin toiveena tätä kautta saada keskusteluyhteys avattua hänen veljeensä. Pelkkä vierailu Etelä-Koreassa teki hänestä kansainvälisen median mittapuulla supertähden. Prinsessan liikkeitä seuraava yleisö Tokiosta Washingtoniin ihasteli tämän yksinkertaista tyyliä, kuninkaallista ryhtiä, vaatimattomuutta, itsevarmuutta, vähäeleisyyttä ja monialisamaisen arvoituksellista hymyä.

Prinsessa itse ei vierailun aikana tuonut mitään julkista viestiä Etelä-Korean kansalle tai muulle maailmalle. Mutta veljensä lähettämän henkilökohtaisen kutsun hän ojensi presidentti Moonille saapua vierailulle Pjonjangiin ja juuri hänen ojentamana kutsu vaikutti vieläkin merkittävämmältä. Oliko Kimin dynastian tarkoitus etsiä heikkoa kohtaa geopoliittisessa naapurustossaan, siis pyrkiä vaikuttamaan siihen, kuka jatkossa vaaleissa valittuna presidenttinä Etelä-Korean Sinistä taloa hallinnoi? Oliko kyseessä siinä tapauksessa harjoitusmaali, lopullisena tähtäimenä merkittävämpi vaikuttamisen maalitaulu, Yhdysvaltain presidentti Donald Trump? Kyseessä oli tarpeetomankin hankala pohdinta juuri nyt, kun Pohjois-Korean ja Paektu-vuoren prinsessa oli vihdoinkin virallisella vierailulla Etelä-Koreassa! Hänen fyysinen läsnäolonsa, veljensä asettamien henkivartijoiden tiukassa valvonnassa ja käytännössä verivihollisen maaperällä, saattoi merkitä vain yhtä asiaa. Molempien Koreoiden lähes maailmaa mullistavaa lähentymistä. Vähimmilläänkin se enteili sovinnon ja rauhan tekoa, jopa mahdollista jälleenyhdistymistä.

Nämä mielikuvitukselliset tulevaisuuden näkymät jättivät varjoonsa kylmän todellisuuden. Suuri enemmistö eteläkorealaisista ei halunnut tehdä pienintäkään taloudellista uhrausta sen eteen mitä mahdollinen yhdistyminen olisi pitemmällä tähtäimellä heiltä vaatinut. Varsinkaan, kun Kim Yo Jongin ja hänen veljensä unelma jälleenyhdistymisestä perustui vaatimukseen, että se tapahtuisi pohjoiskorealaisten, siis *heidän* ehdoillaan. Kimien dynastian vallan vakauttamisella, joka oli vastoin eteläkorealaisten omaa tahtoa, näiden totuttua jo kansalaisvapauksiin ja suhteellisen korkeaan elintasoon. Tämän kaltaisten perustavaa laatua olevien kysymysten nostaminen esiin vierailun aikaansaamassa hetkellisessä tunnekuohussa ei tuntunut sovelialta.

Näissä tunnelmissa vain harvoja maailmanpolitiikan asiantuntijoita tuntui kiinnostavan, että valtuuskuntaa johti Kim Yong Nam, 90-vuotias ja kuuden vuosikymmenen veteraanivirkamies, viimeiset kaksikymmentä vuotta urastaan Pohjois-Korean kansankongressin, maan kumileimasinhallituksen pääsihteerinä toiminut vanhus. Useimmille eteläkorealaisille merkitsi enemmän se, että he tiesivät Pohjois-Korean itsevaltaisen hallitsijan prinsessamaisen sisaren käyttävän myös delegaatiossa lopullista päätösvaltaa. Tästä vedettiin se johtopäätös, että lähettämällä *oman sisarensa* asialle, Kim Jong Un teki tästä samalla rauhanlähettiläänsä.

Suuri yleisö tiesi sisimmässään myös sen, että Pohjois-Koreassa sen yksinvaltaisen johtajan sana painoi enemmän kuin mitkään lait, asetukset tai arvot ja asemat. Kim Jong Un oli itse yhtä kuin valtionsa ja hänen sanansa lain yläpuolella. Se mikä jäi ihmisiltä huomaamatta, oli Kimin sisaren kauniiden kasvojen taakse piilotettu totuus. Hänen tehtävänsä oli paljon laajempi kuin vain esiintyä veljensä rinnalla puoluekokouksissa

tai satunnaisten valtiovierailujen kaunistajana. Siinä, missä hänen veljensä oli Pohjois-Korean kasvot muulle maailmalle, sisar oli kovaotteinen, toimeenpaneva voima. Siksi käynti Etelä-Koreassa ja talviolympialaisissa ei ollut mikään turistimatka. Sisaren matkalla oli tietty tarkoitus ja päämäärä.

Diktaattorin oikea käsi

Pohjois-Korean diktaattorin Kim Jong Unin sisar Kim Yo Jong on maansa historian kenties vaikutusvaltaisain nainen. Hänen maallaan on kyseenalainen kunnia olla maailmanhistorian totalitaarisin sortovaltio, kleptokratia, joka teeskentelee olevansa kommunistinen kansantasavalta.

Kim Yo Jong on toiminut useissa tärkeissä viroissa Pohjois-Korean huipulla. Julkisuudessa hän on esiintynyt veljensä rinnalla ja antanut rääväsuisia lausuntoja, jotka ovat kohdistuneet länsimaihin, erityisesti Yhdysvaltoihin. Mikäli Kim Jong Un kuolee tai väistyy, Kim Yo Jongista tulee maansa ensimmäinen naishallitsija yli tuhanteen vuoteen.

Pohjois-Korean erityisasiantuntija Sung-Yoon Lee on koonnut tähän kirjaan kaiken saatavilla olevan tiedon Kim Yo Jongin elämästä muun muassa haastattelemalla tämän kanssa kosketuksissa olleita loikkareita ja keräämällä yhteen tiedusteluraporttien tiedonsirpaleita.

ISBN 978-952-376-449-1

KL 99.1

www.bazarkustannus.fi